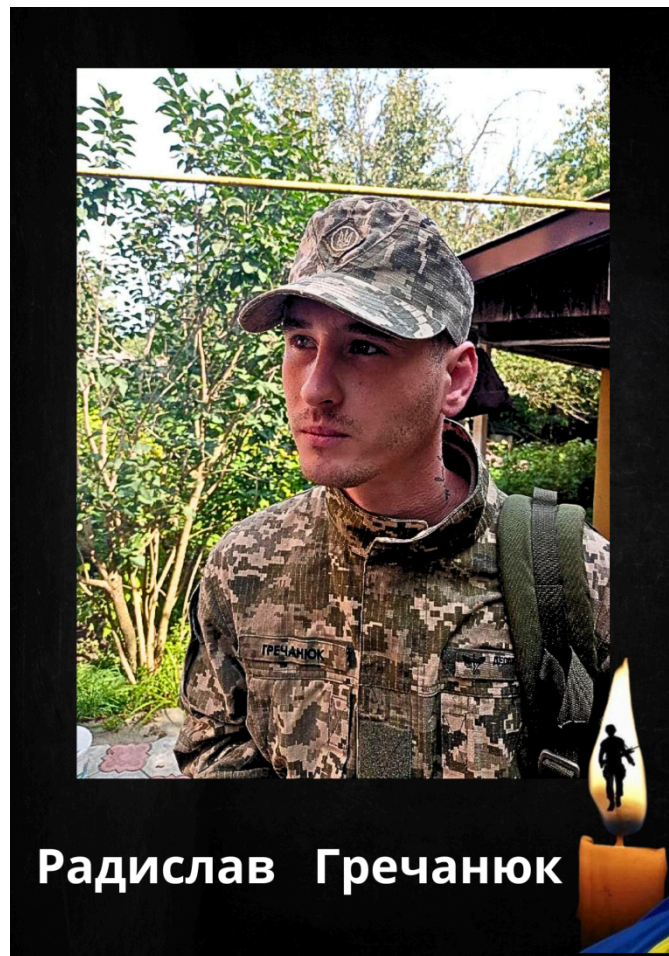

ЗІНЬКІВСЬКА СІЛЬСЬКА ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ, ВОНИ У НАШІЙ ПАМ'ЯТІ НАЗАВЖДИ

ГРЕЧАНЮК РАДИСЛАВ ЮРІЙОВИЧ

Біографію Гречанюка Радислава Юрійовича подаємо із Петиції про присвоєння звання Героя України.

«Шановний, Пане Президенте! Прошу Вас розглянути петицію про присвоєння звання Героя України (посмертно) відважному воїну України, молодшому сержанту 3 ДШВ, 6 ДШР, 2 ДШБ, 95 ДШБ Гречанюку Радиславу Юрійовичу, 20.09.1997 року народження. 3 березня 2021 року Радислав був призваний на військову службу за контрактом. Проходив навчання у Житомирі та Чернівцях. Також навчався військовій справі в Англії та Німеччині. Захищав нашу країну з перших днів повномасштабної війни. У лютому-березні 2022 року у 80 ДШБ приймав участь у бойових діях в с. Андрійчикове (Миколаївська обл.), де отримав 2 кульових поранення. За сумлінне виконання військових обов'язків був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. Радислав був командиром штурмового відділення. Воювали вони також у с. Козацьке (Херсонська обл) та м. Вознесенськ (Миколаївська обл). В 2023 році в 82 ДШБ був головним сержантом взводу, гідно давав відсіч противнику в Запоріжжі (звільнення с.Роботине, с. Вербова). 21.08.23 року був нагороджений нагрудним знаком «Хрест Військова честь». З 8.09.23 року в 95 ДШБ був командиром відділення. Воював у м. Куп'янськ, Макіївка, Терни.

Захищаючи Батьківщину на нульових позиціях, Гречанюк Р. Ю. неодноразово прикривав своїх побратимів від куль окупанта, брав ворогів у полон. Ніколи не залишав своїх позицій та не кидав у біді своїх друзів, стояв до кінця з гідністю та з честю. Перебуваючи постійно у зонах активних бойових дій, він неодноразово отримував поранення, контузії, але ніколи не скаржився, що йому тяжко чи страшно, завжди підтримував, переконуючи, що все буде добре.

Під час проходження військової служби зарекомендував себе з позитивної сторони. Функціональні обов'язки виконував відмінно. Користувався авторитетом серед колег та підлеглих. Підтримував високий моральний та позитивний дух у підрозділі, був товариським та добрим, усім завжди допомагав у всьому. Був незламним, мужнім воїном, котрий в останні смертельні хвилини запеклого бою проявив самовіддану стійкість і відданість Батьківщині.

Загинув 22 лютого 2024 року поблизу населеного пункту Терни Лиманського району Донецької області. Йому навіки залишиться 26... Ми пишаємося Радиславом – Героєм, Сином і Братом з великої літери.

Гречанюк Радислав Юрійович - справжній Герой, який віддав за волю України найцінніше – своє життя, тому й заслуговує на найвищу державну нагороду – присвоєння звання «Герой України» (посмертно). Уклін та шана Герою. Слава Україні! Героям слава!»

СОЛКАН ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ

У нашій Зіньківській СТГ знову горе - при виконанні свого військового обов'язку на Донеччині загинув мешканець села Зіньків СОЛКАН Олександр Михайлович. Народився наш захисник 20 вересня 1993 року у м.Деражня у простій робочій сім'ї. Доля закинула хлопчика у Зіньків, і тут він виховувався у будинку сімейного типу Грачів Миколи і Валентини. Закінчив Зіньківський НВК у 2010 році. У школі це був гарно вихований учень, добросовісно ставився до навчання і до доручених справ. Після школи служив у ЗСУ. 04.10.2023 року призвали на війну. Вірний присязі і своєму народу Олександр виконував усі бойові завдання. Ворожа зброя обірвала його молоде життя 17 січня 2025 року. Хай душа відважного Героя спочиває з Богом у Царстві Небесному. Щиро вдячні Олександрові за мужність і героїзм, за життя, яке він віддав у боротьбі за Україну. Найщиріші співчуття рідним і друзям. Поховання СОЛКАНА О.М. відбудеться завтра, 24.01.2025 р., у м.Деражня о 10 годині.

ПОПЛАВСЬКИЙ ВАСИЛЬ ВАСИЛЬОВИЧ

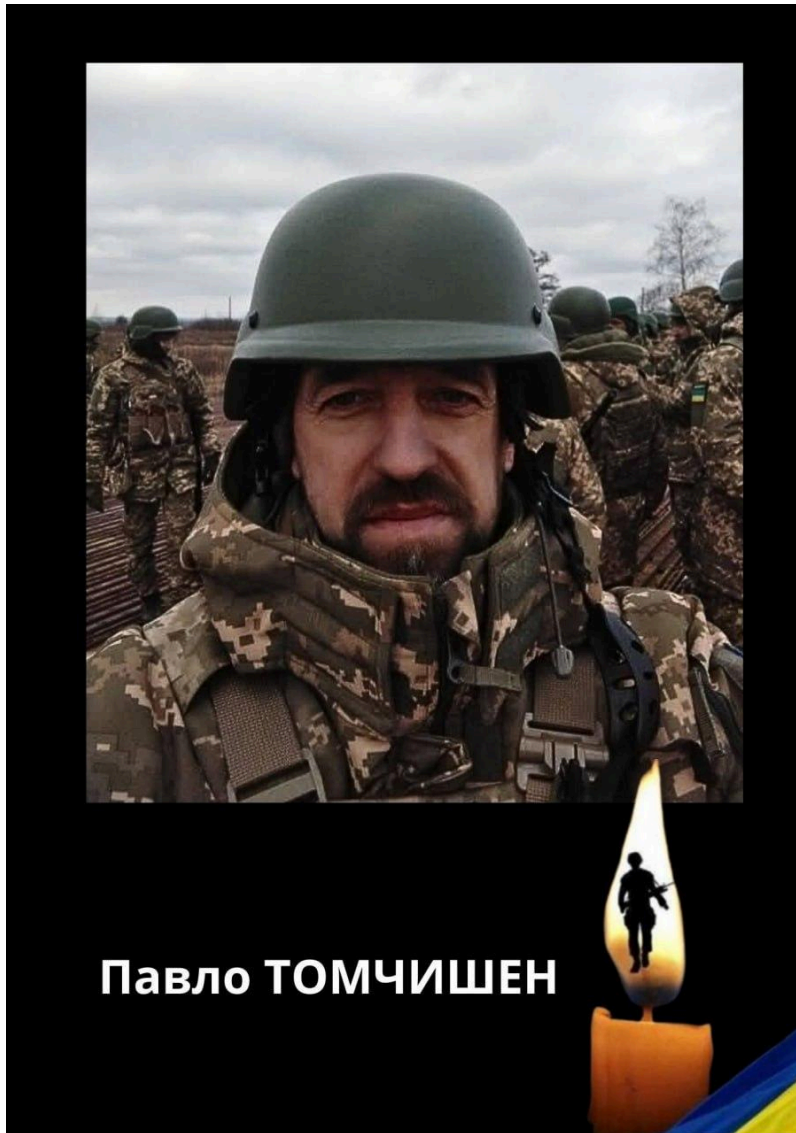

Василь ПОПЛАВСЬКИЙ

Народився 16.01.1971р. в селі Бубнівка, Хмельницького району, Хмельницької області. Згодом з дружиною придбали будинок в с. Адамівка, тут постійно і проживали. Був добрим чоловіком, люблячим батьком, гарним сусідом. Завжди добросовісно виконував роботу, за яку брався. В односельчан залишаються найкращі спогади про відважного чоловіка, який добровільно став на захист України. З самого початку воєнного конфлікту у 2014 році і до останнього захищав нашу державу від ворогів. Бойовий та життєвий шлях Героя закінчився 09.01.2024р. у районі Новомихайлівки Донецької області (більше року вважався безвісти зниклим). Залишилась дружина, донька і дитина під опікою. Висловлюємо найщиріші співчуття рідним і близьким ГЕРОЯ. Вічна слава та пам'ять Герою!

ТОМЧИШЕН ПАВЛО МИХАЙЛОВИЧ (1975 - 2025)

Страшна звістка сколихнула Зіньківську СТГ – у жорстокому бою на Покровському напрямку загинув наш відважний Павло Михайлович ТОМЧИШЕН, мешканець села Станіславівка.

Народився 10 липня 1975 року у звичайній селянській сім'ї. Навчався у школі, закінчив 11 класів Зіньківської середньої школи у 1992 році. Це був добрий, ввічливий, гарно вихований юнак. Де б не працював Павло, завжди добросовісно виконував свої обов'язки. Працював в ТОВ "Енселко Агро" з березня 2018 року. Коли виникла потреба захищати рідну Україну, 11.01.2023 р. чоловік не задумуючись поповнив лави Збройних Сил України. Це був сміливий, відважний боєць. Завжди користувався авторитетом у своїх побратимів, був вірним присязі і надійним бійцем.

Ворожа зброя обірвала життя Павла ТОМЧИШЕНА 10 січня 2025 року на п'ятдесятому році життя. Найщиріші співчуття батькам і рідним загиблого Павла Михайловича. Хай душа відважного воїна спочиває з Богом, Царство їй Небесне і вічна пам'ять у серцях вдячних жителів громади.

Повернення відважного ГЕРОЯ додому очікується орієнтовно в середу – 15 січня 2025 року. Точніша інформація про час буде пізніше.

Герої не вмирають – вони лиш поруч з нами не живуть.

ШАВЕРА СТЕПАН ГРИГОРОВИЧ (08.05.1973 – 14.12.2024 р.)

У нашій Зіньківській громаді - горе: загинув на війні Шавера Степан Григорович. Народився 8 травня 1973 року в селі Грим'ячка в сім'ї колгоспників.

Закінчив Грим'яцьку середню школу.

Після школи служив в Армії, після повернення працював трактористом в місцевому колгоспі. Завжди був сумлінним у праці, слухняним і відповідальним.

Для своїх батьків був хорошим, працьовитим і люблячим сином.

Був одруженим і виховував двох близнюків, дочку Оксану і сина Олега.

З 2002 року працював завгоспом у школі, пізніше - різноробочим в Михайлівському лісництві. Проявляв себе активним і хорошим товаришем, неконфліктним.

Допомагав односельчанам, сусідам у господарських справах. Брав активну участь в громадському житті села, а саме при ремонті місцевого храму.

Більше 10 років проживав з дружиною Левчишиною Марією. Був хорошим вітчимом для її дочок та дідусем для внуків. Був хорошим, уважним і дбайливим чоловіком для сім'ї.

В 2022 році 5 липня був мобілізований до лав ЗСУ. Загинув наш земляк за нашу рідну Україну 14 грудня 2024 року за наш спокійний сон і можливість працювати і навчатися. Найщиріші співчуття рідним і родині.

Баблюк Іван Володимирович

Непоправна втрата у Зіньківській СТГ - під час виконання бойового завдання загинув наш земляк. Сержант Баблюк Іван Володимирович, народився 3 вересня 1978 року в селі Станіславівка. Тут навчався в Зіньківській загальноосвітній середній школі. Після навчання працював в колгоспі шофером. Пізніше працював у автодорожньому підприємстві на будівництві автодоріг.

17.03.2022 року був мобілізований та проходив військову службу у військовій частині А4784.

Загинув 15 травня 2025 року під час виконання бойових завдань із захисту територіальної цілісності України у Донецькій області. Іван Володимирович назавжди залишиться у нашій пам'яті як дуже гарна людина, добрий і ввічливий чоловік, завжди готовий допомогти. Дорогі батьки і родину, прийміть найщиріші співчуття у вашому горі. Хай душа з Богом спочиває. Царство їй Небесне, вічна пам'ять і вдячність за наш захист.

КРАВЧУК МИХАЙЛО АНАТОЛІЙОВИЧ

Михайло Кравчук

Кравчук Михайло Анатолійович народився у селі Зіньків 20 листопада 1989 року. Навчався у Зіньківському НВК I-III ступенів, успішно закінчив 11 класів і продовжив навчання в Одеському ПТУ, де здобув професію плиточника-облицювальника. Працював у цьому ж місті.

З початком антитерористичної операції на Сході України відчув потребу захищати цілісність Вітчизни. Добровольцем пішов в Збройні Сили України у 2015 році. Він опанував військову спеціальність сапера та успішно справлявся з поставленими завданнями командирів.

Трагічно загинув 15 березня 2024 року під час виконання бойового завдання.

Михайло був чуйним, добрим, вихованим та справедливим. Таким він залишиться у нашій пам'яті назавжди.

ВАСИЛЕНКО ДЕНИС ВАЛЕРІЙОВИЧ

Денис ВАСИЛЕНКО

Народився Василенко Денис 08.03.1986 року у смісті Хмельницький. Тут виріс, навчався, у 2024 році закінчив ЗОШ №15. Разом із сім'єю батьків переїхав у село Зіньків, де проживав тривалий час. Тут зустрів кохану жінку і разом із Ольгою виховували сина Артема. До початку війни працював шофером у будівельній компанії, а також допомагав батькам у сімейному бізнесі – випікав домашній хліб, зіньківську ковбасу та м'ясні делікатеси.

9 червня 2023 року Василенко Денис Валерійович був мобілізований Хмельницьким РТЦК та боронив Україну на Сході у Донецькій області. Він мужньо і стійко ніс бойову службу у 42-й окремії механізованій бригаді на посаді розвідника-оператора розвідувального взводу механізованого батальйону. Денис гідно виконував почесний обов'язок – захищати рідну Україну. Життя Василенка В.В. обірвала ворожа куля 10 лютого 2024 року. Герой повернувся додому «на щиті», похований на зіньківському кладовищі. На його могилі завжди багато квітів. Пам'ять про відважного воїна назавжди закарбується у наших серцях.

САВІЦЬКИЙ ВАСИЛЬ ВАСИЛЬОВИЧ

Василь САВІЦЬКИЙ

Народився Савіцький Василь 17 вересня 1987 р. в селі Грим'ячка Віньковецького району Хмельницької області у звичайній селянській сім'ї. Дитинство пройшло серед чудових працюючих людей. Тому і сам виріс гарною і доброю людиною. У 1993 році пішов до школи, де навчався протягом 10 років, та успішно закінчив у 2003 році Грим'яцьку середню школу. Серед однокласників мав багато друзів, користувався повагою у педагогів. Після закінчення школи працював у Зінківському лісовому господарстві. Виділявся старанністю, повагою до колег, прислухався до порад старших.

Василь Васильович був одружений, залишилося троє дітей – Анастасія, Дарія і Наталія.

До лав ЗСУ був призваний 30 січня 2023 року. Савіцький В.В. був гідним захисником своєї рідної землі. Ніколи не відмовлявся від виконання найскладніших завдань. Життя Василя Васильовича обірвалося несподівано і трагічно – під час перебування у відпустці вдома – 5 жовтня 2023 року.

Втрачати рідних завжди боляче, але донечки Савіцького Василя Васильовича мають право пишатися батьком – захисником України.

ФЛІК ВОЛОДИМИР ГРИГОРОВИЧ

Володимир ФЛІК

Флік Володимир Григорович народився 08.04.1966 року в селі Черкасівка Покутинської сільської ради Віньковецького району Хмельницької області у багатодітній сім'ї, у якій народились і були гарно виховані четверо дітей. Коли хлопчиків було 3 роки, загинув їх батько, і діти залишилися сиротами.

У 1981 році закінчив Зінківську восьмирічну школу та пішов здобувати професію механізатора у Кам'янець-Подільському ПТУ. У 1984 – 1986 роках перебував на строковій службі в ракетних військах. Після служби поїхав на будівництво в місто Комсомольськ-на-Амурі по комсомольській путівці. По дорозі до місця будівництва познайомився з дівчиною із села Сатанів, яка також їхала на будівництво, а в 1987 році вона стала його дружиною. Повернулася молода сім'я додому – у рідне село Черкасівка. Тут сім'я поповнилась дітками –

Григорій (1988 р.) та Вікторія (1995 р.). Після народження доньки сім'я придбала будинок і перебралася жити у село Покутинці. Володимир працював у місцевому колгоспі, а пізніше їздив на заробітки за кордон. Завжди підтримував дітей. Має двоє онуків – Володимир та Максим.

Син Григорій у 2014 році перебував на військовій службі, був в АТО, захищав Україну в Донецькій області. З 24.02.2022 року знову став на захист нашої держави.

З перших днів повномасштабного вторгнення росії Володимир Григорович пішов захищати Україну, не дивлячись на те, що мав III групу інвалідності. Служив у сухопутних військах, частина А-3719. Сім місяців перебував на передовій в зоні бойових дій – з 08.04 до 14.10.2022 року, потім продовжив службу на Херсонському та Миколаївському напрямках. Мав багато гарних друзів та побратимів.

22 січня 2024 року помер у Хмельницькій лікарні від важкої хвороби. Пам'ять про відважного патріота ніколи не згасне у серцях вдячних земляків.

РАТУШНЯК ВАДИМ ПЕТРОВИЧ

Вадим РАТУШНЯК

Ратушняк Вадим Петрович народився 8 грудня 1977 року в селі Маків Дунаєвецького району Хмельницької області в родині службовців. З 1983 по 1994 рр. навчався в Маківській середній школі, яку закінчив із золотою медаллю. Після закінчення школи вступив до Кам'янець-Подільської державної аграрно-технічної академії, яку закінчив у 1999 році та отримав диплом з відзнакою за спеціальністю «Облік і аудит», спеціалізація «Фінансування та кредитування», кваліфікація – економіст-бухгалтер. Під час навчання пройшов підготовку офіцерів запасу, де одержав військове звання «Старший лейтенант запасу». З травня 2000 року по квітень 2001 рік працював комерційним агентом на ВАТ «Хмельницька швейна фабрика «Спецодяг». Звільнився за власним бажанням. З вересня 2001 року – приватний підприємець. У вересні 2002 року одружився, має сина. З 2006 року – розлучений. Проживав разом з мамою в селі

Покутинці, де вів активний спосіб життя. У 2014 році брав участь в Революції Гідності.

22 лютого 2022 року все життя змінилось – почалась повномасштабна війна у нашій державі. Вже 27 лютого 2022 року Вадим Петрович, не вагаючись, пішов у Віньковецький ТЦК з проханням мобілізувати на війну. З 23 березня 2022 року брав участь у бойових діях на території Донецької області. Воював, рятував хлопців-однополчан. Проте ворог змітав усе на своєму шляху.

7 вересня 2022 року Вадим Петрович загинув у Донецьку. Повернувся герой додому «на щиті», у село Покутинці, де проживає його мати. Тут і знайшов спокій відважний герой на місцевому цвинтарі.

Пам'ять односельчан назавжди збереже найкращі спогади про Вадима Петровича, як про відважного патріота рідної землі.

ЧОРНИЙ ЮРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

Юрій ЧОРНИЙ

Чорний Юрій Миколайович народився 11 березня 1976 року в Черкаській області смт. Маньківка. У 1983 році пішов у перший клас Маньківської середньої школи №1. У 1992 році закінчив 9 клас та продовжив навчання в ПТУ смт. Пальне, де отримав професію водія автотранспорту. Після закінчення навчання був призваний на службу у Збройні Сили України. 30 березня 1994 року прибув у Хмельницьку область для проходження служби в ракетних військах. Під час служби познайомився з дівчиною із Хмельниччини, одружився і стали разом жити з 1996 року в смт. Маньківці. Працював трактористом у ВАТ «Рай» з 1997 року. У молодій сім'ї народилась донька Аліна. З часом сім'я перебралась на проживання у село Адамівка

Віньковецького району. Юрій Миколайович працював у Зіньківському лісництві, Зіньківському ковбасному цеху. Разом з дружиною виховували ще й сина Андрія.

У 2016 році за власним бажанням пішов в АТО. Служба проходила у Кам'янець-Подільській військовій частині, ротацію проходив у Луганській та Донецькій областях. У 2019 році закінчив службу і повернувся у село до сім'ї. Працював в місцевому підприємстві «Енселко-Агро». З 2021 року працював водієм на Новій пошті. 2 березня 2022 року був призваний на службу у ЗСУ і захищав нашу Україну від ворога у Сєвєродонецьку. 20 березня 2022 року загинув як Герой від ворожої ракети у Мар'янці Донецької області.

Додому повернувся на «щиті» і знайшов вічний спокій на цвинтарі у селі Адамівка.

ГРОМ ВАСИЛЬ КОСТЯНТИНОВИЧ

Василь ГРОМ

Василь Гром народився 12 травня 1993 року. Проживав у селі Адамівка, навчався у Зіньківській середній школі. Упродовж 2016-2018 років перебував на службі за контрактом у Збройних Силах України. З перших днів повномасштабної війни боронив українську землю від посягань російських окупантів.

9 лютого 2023 року помер в лікарні старший солдат Гром Василь Костянтинович. У захисника не витримало серце. У нього залишилися донька, мати, сестра та брат.

Поховали воїна на Алеї Героїв кладовища у місті Кам'янка по вулиці Весняній.

КРАВЧУК В'ЯЧЕСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ

В'ячеслав КРАВЧУК

Кравчук В.В. народився 18 серпня 1963 року в с.Адамівка Віньковецького району Хмельницької області. У 1970 році розпочав навчання у 1-ому класі Адамівської восьмирічної школи. У 1980 році закінчив Зінківську середню школу і поступив у Київське училище річкового транспорту. Після закінчення навчання працював електриком в річковому господарстві на Дніпрі. У 1982 р. служив в Афганістані до травня 1983 року, був поранений. Цього ж року поступив на навчання до Львівського вищого військового політехнічного училища, у 1987 р. закінчив навчання і служив 2 роки в Челябінській області, пройшов війну в Нагорному Карабасі.

З розпадом Радянського Союзу повернувся в Україну, брав участь у воєнних діях в Придністров'ї. У 1993 році сприяв створенню Окремого батальйону національної Гвардії в Тернополі, служив до 2000 року, вийшов на пенсію. Очолював Спільку офіцерів Тернополя. У 2014 році був у групі, яка займалася розшуком полонених. У 2022 році створив батальйон територіальної оборони, пізніше – штурмовий батальйон України «Тернопілля». 15 травня 2022 року загинув у селі Піски Сумської області.

Поховали Героя на цвинтарі у рідному селі Адамівка. Вдячні земляки завжди пам'ятатимуть про відважного офіцера, який понад усе любив свою Україну.

КУЧЕР ГРИГОРІЙ ПЕТРОВИЧ

Григорій КУЧЕР

Кучер Г.П. народився 18 березня 1977 року в с.Грим'ячка Віньковецького району Хмельницької області. З 1984 по 1994 роки навчався в Грим'яцькій середній школі. Після закінчення школи у 1994 році поступив у Кам'янець-Подільський будівельний технікум, який закінчив 1999 року. Цього ж року був призваний до ЗСУ, під час проходження служби отримав звання сержанта. З 1999 року підписав контракт та протягом 3-х років служив у м.Могилів-Подільський Вінницької області. З 2002 року повернувся із служби додому. З того часу проживав у місті Хмельницький, працював на будівництві в різних містах України та за кордоном. У 2006 році доля звела Григорія з прекрасною дівчиною Тетяною, з якою він одружився. Дітей не має.

29.08.2022 року був призваний до лав ЗСУ, де став на захист рідної неньки України. Був направлений на навчання в м.Житомир, де згодом і сам навчав бійців. З 2023 р. захищав нашу Україну на східних рубежах. Під час виконання бойових завдань був контужений, лежав у госпіталі. Після одужання повернувся до побратимів у 77 аеромобільну військово-десантну бригаду. На жаль, лиха доля не оминула нашого Героя: 10 березня 2023 року він віддав своє життя за нашу незалежність та волю у боях під м.Бахмут Донецької області.

Похований у місті Хмельницький.

МУСІЄНКО МИКИТА МИКОЛАЙОВИЧ

Мусієнко Микита Миколайович народився 21 березня 1995 року у місті Конотоп Сумської області у багатодітній сім'ї військового. Після смерті батьків хлопчик виховувався в Черешенській школі-інтернаті на Чернігівщині.

У 2010 році підліток прибув у Зіньків у будинок сімейного типу і став членом сім'ї Мазурів Василя Антоновича та Зіни Михайлівни. Микита навчався у Зіньківському НВК і після закінчення 9-го класу поступив на навчання у Ярмолинецький професійний ліцей. Там здобув професію будівельника-плиточника. Після закінчення навчання поїхав у Київ, де працював на будівництві.

Коли розпочались бойові дії на сході України, Микита добровільно вступив до Національної гвардії України, підписав контракт і 3 роки брав участь в АТО. Потім повернувся до улюбленої справи.

Мирне життя Микити припинилося, коли росія вторглася на територію України, і колишній воїн знову став на захист рідної Вітчизни. Мусієнко був мобілізований на військову службу 03 червня 2022 року. Боець добросовісно виконував бойові завдання, користувався авторитетом у побратимів та командирів, часто ризикував власним життям заради інших.

Під час виконання бойового завдання на Куп'янському напрямку отримав важке поранення. 17 грудня 2023 року Микита помер у шпиталі. Йому назавжди 28... У Микити залишилося двоє синів і кохана дівчина. Впевнені, що його сини будуть гідними свого честі і слави свого батька.

Вічна пам'ять герою! Герої не вмирають, вони назавжди залишаються в наших серцях!

ВОРОХОВСЬКИЙ ВАСИЛЬ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Вороховський Василь Володимирович народився 6 квітня 1970 року у селі Стріхівці Ярмолинецького району Хмельницької області в сім'ї колгоспників. Закінчив 8 класів у рідному селі і продовжив навчання у Балинському ПТУ. Працював механізатором у рідному селі.

У 1991 році одружився і перебрався на проживання до села Покутинці. Разом з дружиною Аллою Петрівною виховували двох дітей – сина Володимира і дочку Тетяну. Працювали обоє у місцевому колгоспі, займалися домашнім господарством.

З початком бойових дій на Сході України у 2014 році Василь Володимирович пішов відстоювати рідну Україну, її територіальну цілісність. Брав участь в АТО до 2017 року, за станом здоров'я був комісований і помер 12 листопада 2017 року. Пам'ять про відважного захисника, справжнього патріота рідної землі назавжди залишиться у пам'яті односельчан.